

POSTANOWIENIE

Dnia 25 lutego 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Antoni Górski

w sprawie z powództwa M. S.
przeciwko J. K., W. T. i Skarbowi Państwa - Komendantowi Powiatowemu Policji w
L.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 25 lutego 2016 r.,
na skutek skargi kasacyjnej powoda
od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]
z dnia 4 listopada 2014 r., sygn. akt I ACa [...],

1. odmawia przyjęcia skargi do rozpoznania; odstępuje od obciążenia powoda kosztami zastępstwa prawnego na rzecz pozwanego Skarbu Państwa w postępowaniu kasacyjnym;

2. nakazuje wypłacić adw. K. K. z kasy Sądu Apelacyjnego w [...] kwotę 2700 zł powiększoną o stawkę VAT tytułem kosztów nieopłaconej pomocy prawnej z urzędu w postępowaniu kasacyjnym.

UZASADNIENIE

Skarga kasacyjna ukształtowana została w przepisach kodeksu postępowania cywilnego jako nadzwyczajny środek zaskarżenia, nakierowany na ochronę interesu publicznego przez zapewnienie, rozwoju prawa i jednolitości wykładni oraz usunięcie z obrotu prawnego orzeczeń wydanych w postępowaniu

dotkniętym nieważnością lub oczywiście wadliwych, nie zaś jako ogólnie dostępny środek zaskarżenia orzeczeń nie satysfakcjonujących stron. Koniecznej selekcji skarg pod kątem realizacji tego celu służy instytucja tzw. przedsądu, ustanowiona w art. 398⁹ k.p.c., w ramach której Sąd Najwyższy dokonuje wstępnej oceny sprawy przedstawionej mu ze skargą kasacyjną. Zakres przeprowadzanego badania jest ograniczony do kontroli, czy w sprawie ujawniły się przewidziane w art. 398⁹ § 1 pkt 1 - 4 k.p.c. okoliczności przemawiające za przyjęciem skargi do rozpoznania.

Pełnomocnik powoda M. S. w skardze kasacyjnej wniesionej od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 4 listopada 2014 r. wniosek o przyjęcie jej do rozpoznania oparł na przesłankach wskazanych w art. 398⁹ § 1 pkt 1 i 4 k.p.c.

Przedstawione przez skarżącego istotne zagadnienie prawne dotyczyło następujących kwestii:

- czy zniszczenie domu rodzinnego (mieszkania) przez osoby trzecie może być oceniane wyłącznie jako szkoda majątkowa, a co za tym idzie, czy skutki tego zdarzenia należy oceniać z pominięciem przepisów kodeksu cywilnego dotyczących ochrony dóbr osobistych;
- czy wartość w postaci więzi emocjonalnej z domem rodzinnym stanowi dobro osobiste w rozumieniu art. 23 k.c., które mogłoby zostać naruszone poprzez nieudzielanie pełnej informacji na temat stanu domu rodzinnego w sytuacji gdy właściciel jest pozbawiony wolności lub jego niewłaściwe zabezpieczenie przez osoby do tego zobowiązane.

Dalsze uwagi należy poprzedzić stwierdzeniem, że skarga kasacyjna nie została oparta na podstawie naruszenia przepisów postępowania (art. 398³ § 1 pkt 2 k.p.c.). Oznacza to, że Sąd Najwyższy jest związany ustalonym w sprawie stanem faktycznym, ponieważ skarżący nie wskazał, że wskutek uchybień procesowych nie mógł on stanowić podstawy zastosowanych przez sąd drugiej instancji przepisów prawa materialnego. Konstatacja ta ma istotne znaczenie dla oceny trafności pozostałych kwestii podniesionych we wniosku.

Odnosząc się do treści wniosku należy podkreślić, że wskazane w nim zagadnienia nie pozostają w związku z dochodzonym przez powoda roszczeniem. Szkoda w postaci zniszczenia domu przez osoby trzecie po upływie czterech lat od

zdarzenia, z którego powód wywodzi roszczenie o ochronę dóbr osobistych nie może mieć żadnego znaczenia dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy.

W orzecznictwie Sądu Najwyższego ugruntowany jest pogląd, że uzasadnienie oczywistej zasadności skargi kasacyjnej jako przesłanki jej przyjęcia do rozpoznania wymaga powołania się na kwalifikowaną postać naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego i przeprowadzania wywodu zmierzającego do wykazania tych wadliwości. Oczywistość naruszenia ma miejsce wówczas, gdy jest ono widoczne *prima facie*, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej, bez potrzeby badania szczegółów czy dokonywania pogłębionej analizy tekstu wchodzących w grę przepisów i doszukiwania się ich znaczenia.

O przyjęciu skargi kasacyjnej do rozpoznania nie decyduje przy tym samo oczywiste naruszenie konkretnego przepisu prawa materialnego lub procesowego przez sąd, który wydał zaskarżone orzeczenie, lecz sytuacja, w której naruszenie to spowodowało wydanie oczywiście nieprawidłowego orzeczenia. Sam zarzut naruszenia (nawet oczywistego) określonego przepisu (przepisów) nie prowadzi wprost do oceny, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (por. orzecznictwo przytoczone w motywach postanowienia Sądu Najwyższego z 6 listopada 2012 r., III SK 16/12, Lex nr 1232793).

W konkluzji należy stwierdzić, że powołane we wniosku przesłanki nie zostały wykazane. Okoliczności sprawy nie wskazują także na występowanie innych przesłanek przedsądu (art. 398⁹ § 1 pkt 1-4 k.p.c.).

Z przytoczonych względów należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do merytorycznego rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).

O kosztach nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu w postępowaniu kasacyjnym Sąd Najwyższy orzekł na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c., art. 108 § 1 k.p.c. w zw. z art. 391 § 1 k.p.c. i art. 398²¹ k.p.c. oraz § 19, § 20, § 6 pkt 6 w zw. z § 13 ust. 4 pkt 2 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz.U. z 2013 r., poz. 461).

Sąd Najwyższy odstąpił od obciążania skarżącego kosztami zastępstwa procesowego pozwanego w postępowaniu kasacyjnym na podstawie art. 102 k.p.c.

I.n